

12. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Εδάφιο μνήμης: «Και ότε επλησίασεν, ιδών την πόλιν, έκλαυσεν επ αυτήν.» Λουκά 19/ιθ' 41.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 19/ιθ' 28-40, Ζαχ. 9/θ' 9, Λουκά 19/ιθ' 45-48, Ματθ. 21/κα' 12-17, Λουκά 20/κ' 9-26.

Η τελευταία εβδομάδα της επίγειας διακονίας του Ιησού διαδραματίστηκε στην Ιερουσαλήμ. Κατά τη διάρκεια της έχουμε γεγονότα που τη χαρακτηρίζουν όπως, η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού, ο θρήνος Του για την αδιάφορη πόλη, ο καθαρισμός του ναού, οι σκευωρίες εναντίον Του, το Δείπνο του Κυρίου, και η αγωνία στη Γεθσημανή, η δίκη παρωδία, η Σταύρωση, και τέλος η Ανάσταση. Ποτέ πριν και ποτέ ξανά δεν θα υπάρξει πόλη που να έχει ζήσει τόσο κρίσιμα για την ιστορία γεγονότα που κλιμάκωσαν τη διαμάχη μεταξύ καλού και κακού, παρότι ο Ιησούς ήταν ο μόνος που κατανοούσε τα όσα εκτυλίσσονταν.

Ο Ιησούς είχε περάσει από την Ιερουσαλήμ αρκετές φορές στη ζωή Του. Και οι τέσσερις ευαγγελιστές αναφέρονται στις επισκέψεις Του στην Ιερουσαλήμ, ιδιαίτερα κατά την Μεγάλη Εβδομάδα. Παρότι και οι άλλες επισκέψεις του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, ως βρέφος στην αφιέρωσή Του (Λουκά 2/β' 22-28), όταν ήταν 12 ετών (εδ. 41-50), όταν ο πειραστής Τον πήγε στην άκρη του ναού (Λουκά 4/δ' 9-13) ήταν σημαντικές, η τελευταία εβδομάδα της επίγειας διακονίας του Ιησού στην Ιερουσαλήμ τραβάει ιδιαίτερα την προσοχή των Ευαγγελιστών.

Κυριακή 14 Ιουνίου

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

Γεννήθηκε στη Βηθλεέμ, μεγάλωσε στη Ναζαρέτ, δίδαξε, κήρυξε, και θεράπευσε στη Γαλιλαία, στη Σαμάρεια, στην Ιουδαία και στην Περαία. Μία πόλη όμως είχε τη διαρκή προσοχή Του: Η Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς «έκαμε στερεάν απόφασιν να υπάγη εις Ιερουσαλήμ» (Λουκά 9/θ' 51). Η είσοδος Του στην πόλη σηματοδότησε την πιο δραματική και σημαντική εβδομάδα στην παγκόσμια ιστορία. Η εβδομάδα ξεκίνησε με τη βασιλική είσοδο του Ιησού στην πόλη και τελείωσε με τον θάνατό Του στο σταυρό με τον οποίο «εχθροί όντες εφιλιώθημεν με τον Θεόν διά του θανάτου του Υιού αυτού» (Ρωμ. 5/ε' 10).

Διαβάστε Λουκά 19/ιθ' 28-40. Φανταστείτε τον ενθουσιασμό των μαθητών. Πίστευαν ότι αυτήν τη φορά ο Ιησούς σίγουρα θα βασίλευε στην Ιερουσαλήμ, στον θρόνο του Δαβίδ. Τι μπορούμε να διδαχθούμε για λανθασμένες προσδοκίες;

.....

.....

.....

.....

.....

Όταν γεννήθηκε ο Ιησούς, σοφοί από την Ανατολή ήρθαν στην Ιερουσαλήμ ρωτώντας: «Πού είναι ο γεννηθείς βασιλεύς των Ιουδαίων;» (Ματθ. 2/β' 2). Και τώρα, λίγες μέρες πριν τη σταύρωση, καθώς οι μαθητές και τα πλήθη συνωστίζονταν στην πόλη, ακουγόταν: «Ευλογημένος ο ερχόμενος Βασιλεύς εν ονόματι του Κυρίου» (Λουκά 19/ιθ' 38).

Αυτή η θαυμάσια σκηνή ήταν η εκπλήρωση της προφητείας, «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαζε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σέ· αυτός είναι δίκαιος και σώζων πραΰς, και καθημένος επί όνου, και επί πώλου υιού υποζυγίου» (Ζαχ. 9/θ' 9). Ωστόσο, ο Ιησούς ήξερε ότι αυτό που ξεκίνησε με «Ωσαννά», σύντομα θα κατέληγε στο Γολγοθά, όπου θα πρόφερε το θριαμβευτικό «Τετέλεσται». Αν και όλα έγιναν σύμφωνα με το αιώνιο σχέδιο του Θεού, οι μαθητές Του τόσο είχαν τυφλωθεί με τις παραδόσεις, τις διδασκαλίες, και τις δικές τους προσδοκίες που δεν πρόσεξαν τις προειδοποιήσεις Του για τα όσα επακολούθησαν.

ΣΚΕΨΗ: Ο Χριστός τους μιλούσε, αλλά εκείνοι δεν άκουγαν. Ή, επειδή αυτά που έλεγε δεν συμφωνούσαν με αυτά που πίστευαν και περίμεναν, τα απέρριπταν. Πώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι δεν κάνουμε το ίδιο κι εμείς με τις βιβλικές αλήθειες;

Δευτέρα 15 Ιουνίου

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ: ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Λουκά 19/1θ' 46

Μετά την θριαμβευτική είσοδο, κατά τη διάρκεια της οποίας ο Ιησούς έκλαψε για την Ιερουσαλήμ, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να πάει στο ναό.

Διαβάστε Λουκά 19/1θ' 45-48, Ματθ. 21/κα' 12-17, Μάρκο 11/ια' 15-19. Τι μπορούμε να διδαχθούμε από την πράξη Του αυτή; Τι μας δείχνουν αυτές οι αναφορές για το πώς πρέπει να είναι και να λειτουργεί ο ναός; Εφес. 2/β' 21.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Και οι τέσσερις Ευαγγελιστές αναφέρονται στον καθαρισμό του ναού. Ενώ ο Ιωάννης αναφέρει τον πρώτο καθαρισμό (Ιωάν. 2/β' 13-25) όταν ο Ιησούς επισκέφθηκε το ναό το Πάσχα του 28 μ.Χ., οι άλλοι Ευαγγελιστές αναφέρονται στον δεύτερο καθαρισμό του ναού που έγινε στο τέλος της διακονίας του Ιησού, το Πάσχα του 31 μ.Χ. Οι δύο καθαρισμοί του ναού ήταν μία παρένθεση στη διακονία του Ιησού, δείχνοντας το πόσο πολύ ενδιαφερόταν για την ιερότητα του ναού και των λειτουργιών του, φανερώνοντας συγχρόνως και την Μεσσιανική Του αποστολή και εξουσία.

Η συμπεριφορά Του στο ναό, ιδιαίτερα την δεύτερη φορά που έγινε λίγο πριν το θάνατό Του, γεννά μία ενδιαφέρουσα ερώτηση: Αφού γνώριζε ότι σύντομα θα πέθαινε, ότι μετά από λίγο ο ναός θα καταστρεφόταν ολοσχερώς και οι λειτουργίες του θα σταματούσαν, γιατί παρόλα αυτά ο Ιησούς έδωξε εκείνους που θα μόλυναν το ναό με τα εμπορεύματά τους και δεν τους άφησε στη διαφθορά τους;

Αν και δεν μας δίνεται κάποια ξεκάθαρη απάντηση, είναι φανερό ότι η αντίδραση του Ιησού οφειλόταν στο ότι ο ναός ήταν ο οίκος του Θεού και εξακολουθούσε να είναι το μέρος όπου φανερωνόταν το σχέδιο της σωτηρίας. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο ναός και οι λειτουργίες του θα βοηθούσαν τους ευσεβείς Ιουδαίους να κατανοήσουν το έργο του Ιησού και την σημασία της σταυρικής Του θυσίας. Ο ναός, όπου απεικονιζόταν το σχέδιο της σωτηρίας, θα βοηθούσε πολλούς να δουν στον Ιησού, τον σφαγμένο από καταβολής κόσμου Αμνό (Αποκ. 13/ιγ' 8).

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ

Η παραβολή των κακών γεωργών (Λουκά 20/κ' 9-19) μας δίνει ένα σημαντικό μάθημα για την ιστορία της απολύτρωσης. Επίκεντρο αυτής της ιστορίας είναι ο Θεός και η συνεχής αγάπη Του στους πλανημένους αμαρτωλούς. Αν και η παραβολή απευθυνόταν στους θρησκευτικούς ηγέτες της εποχής του Ιησού («ηνόησαν ότι προς αυτούς είπε την παραβολήν ταύτην» (εδ. 19), παραμένει διαχρονική. Βρίσκει εφαρμογή σε κάθε εποχή, σε κάθε συνάθροιση, σε καθένα που ο Θεός έχει δείξει αγάπη και εμπιστοσύνη και περιμένει πιστή ανταπόδοση. Είμαστε οι μισθωτοί της εποχής μας, και από αυτήν την παραβολή μπορούμε να πάρουμε ορισμένα μαθήματα για την ιστορία όπως την βλέπει ο Θεός. Διαβάστε Λουκά 20/κ' 9-19. Πώς αυτή η αρχή εφαρμόζεται σε εμάς, εάν επαναλάβουμε τα λάθη της παραβολής;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Αντί να Του δώσουν καρπούς αγάπης και αφοσίωσης, οι μισθωτοί στον αμπελώνα απέρριψαν τον Θεό. Εκείνος όμως, ως ιδιοκτήτης του αμπελώνα, έστειλε τον έναν υπηρέτη μετά τον άλλο (εδ. 10-12), τον έναν προφήτη μετά τον άλλο (Ιερ. 35/λε' 15), επιμένοντας με αγάπη να κερδίσει το λαό Του και να ξυπνήσει σ' αυτούς την ευθύνη της διαχείρισης. Ωστόσο, αυτοί κατεδίωξαν κάθε Του προφήτη. «Τίνα των προφητών δεν εδίωξαν οι πατέρες σας;» (Πράξ. 7/ζ' 52).

Η Θείκη ιστορία είναι μια μακρά ιστορία αγάπης. Τραγωδίες θα υπάρχουν, αλλά και πάλι θα θριαμβεύσει η δόξα. Ανάσταση πρέπει να έρχεται μετά το σταυρό. Ο λίθος τον οποίο απέρριψαν, είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του μεγάλου ναού όπου στεγάζεται ο πλούτος του Θεού, όπου όλοι οι λυτρωμένοι, πλούσιοι και φτωχοί, Ιουδαίοι και Έθνικοί, άνδρες και γυναίκες θα ζήσουν ως ενότητα. Θα περπατήσουν στον αιώνιό Του αμπελώνα και θα απολαμβάνουν τους καρπούς του στην αιωνιότητα.

ΣΚΕΨΗ: Μπορεί σήμερα να μην υπάρχουν προφήτες να διώξουμε αλλά και πάλι μπορεί να απορρίψουμε τους αγγελιοφόρους του Θεού όπως συνέβη στο παρελθόν. Πώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι θα αποδώσουμε στον Κύριο «τον καρπό του αμπελώνα» και δεν θα απορρίψουμε τους αγγελιοφόρους Του και το μήνυμά τους;

Τετάρτη 17 Ιουνίου

ΘΕΟΣ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ

Διαβάστε Λουκά 20/κ' 20-26. Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε αυτήν τη διδαχή του Ιησού στη δική μας κατάσταση και χώρα στην οποία ζούμε;

.....

.....

.....

Την εποχή του Ιησού, η φορολογία από την Ρώμη ήταν ένα πολύ ευαίσθητο ζήτημα. Γύρω στο 6 μ.Χ. σύμφωνα με τον Ιώσηπο, ο Ιούδας ο Γαλιλαίος, ένας επαναστάτης ηγέτης, δήλωσε ότι η φορολογία στον Καίσαρα ήταν προδοσία ενάντια στον Θεό. Αυτό το θέμα, μαζί με διάφορες Μεσσιανικές αξιώσεις, υποκινούσε κατά περιόδους εξεγέρσεις κατά της Ρώμης. Μπροστά σ' αυτήν την ευαίσθητη κατάσταση, η ερώτηση που τέθηκε στον Ιησού για την φορολογία είχε κρυφό κίνητρο: Εάν ο Ιησούς απαντούσε ότι έπρεπε να δίνουν φόρους, θα τασσόταν υπέρ της Ρώμης και έτσι δεν θα ήταν άξιος να γίνει βασιλιάς των Ιουδαίων, όπως φώναζαν τα πλήθη κατά την είσοδό Του στην Ιερουσαλήμ. Από την άλλη, εάν τασσόταν ενάντια στη φορολογία θα συμεριζόταν την άποψη του Γαλιλαίου όσον αφορά την κυριαρχία της Ρώμης, και ως εκ τούτου θα κατηγορούταν ως προδότης. Ήλπιζαν λοιπόν να παγιδεύσουν κατά τέτοιο τρόπο τον Ιησού ώστε να μην μπορεί να ξεφύγει.

Ο Ιησούς, ωστόσο, διάβασε τις σκέψεις τους. Έδειξε την εικόνα του Καίσαρα στο νόμισμα και είπε: «Απόδοτε λοιπόν τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα και τα του Θεού εις τον Θεόν» (Λουκά 20/κ' 25). Από τη στιγμή που ζούσαν υπό την εξουσία του Καίσαρα χρησιμοποιώντας Ρωμαϊκά νομίσματα, ήταν υποχρεωμένοι στον Καίσαρα. Υπάρχει όμως και μία άλλη, μεγαλύτερη υποχρέωση, που προκύπτει από το γεγονός ότι έχουμε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού και σ' Αυτόν οφείλουμε την πίστη και αφοσίωσή μας.

«Η απάντηση του Χριστού δεν ήταν υπεκφυγή, αλλά μία ειλικρινής απόκριση στην ερώτηση... δήλωσε ότι όσο ζούσαν κάτω από την προστασία της ρωμαϊκής δύναμης, έπρεπε να αποδίδουν στη δύναμη εκείνη την υποστήριξη που απαιτούσε, ενόσω αυτό δεν έρχονταν σε αντίθεση με κάποιο ανώτερο καθήκον. Αλλά ενώ υποτάσσονταν στους νόμους της χώρας, την προτεραιότητα της υποταγής όφειλαν πάντοτε να τη δίνουν στο Θεό.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 571.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να είμαστε καλοί πολίτες στη χώρα που ζούμε, ενθουμούμενοι συγχρόνως ότι στην πραγματικότητα είμαστε πολίτες στην πόλη «της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο Θεός»; (Εβρ. 11/ια' 10).

Πέμπτη 18 Ιουνίου

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Διαβάστε Λουκά 22/κβ' 13-20. Γιατί είναι σημαντικό το ότι το Δείπνο του Κυρίου έγινε το Πάσχα;

.....
Ο Ιησούς θέσπισε τη Θεία Κοινωνία στη θέση της γιορτής του Πάσχα. Το Πάσχα αντιπαραβάλλει την αδυναμία του ανθρώπου μπροστά στη μεγάλη δύναμη του Θεού. Ήταν αδύνατον για τον Ισραήλ να ελευθερωθεί από τα Αιγυπτιακά δεσμά, όπως είναι αδύνατον και για μας να ελευθερωθούμε από τις συνέπειες της αμαρτίας. Η απελευθέρωσή τους ήρθε από τον Θεό ως δώρο της αγάπης και της χάρις Του, και αυτό το μάθημα ο λαός Ισραήλ έπρεπε να το διδάξει στα παιδιά του από γενιά σε γενιά (Έξ. 12/ιβ' 26,27). Όπως η απελευθέρωση των Ισραηλιτών έμεινε στην ιστορία με την λυτρωτική ενέργεια του Θεού, έτσι και η απελευθέρωση των ανθρώπων από την αμαρτία θεμελιώθηκε με το ιστορικό γεγονός του Σταυρού. Ο Ιησούς είναι ο Αμνός του Πάσχα (δείτε Α' Κορ. 5/ε' 7) και η Θεία Κοινωνία είναι «μία τελετή όπου στην κοινότητα των πιστών εκφράζεται η ένδοξη και μεγάλης σημασίας θυσία του Χριστού.» G. C. Berkouwer, *The Sacraments*, σ. 193.

Η Θεία Κοινωνία είναι ένα αναμνηστικό ότι «εν τη νυκτί καθ' ην παρεδίδοτο» (Α' Κορ. 11/ια' 23), πριν σταυρωθεί, ο Ιησούς έδωσε στους μαθητές Του ένα ιερό μήνυμα που έπρεπε να θυμούνται: Ο άρτος και ο οίνος είναι σύμβολα του σώματός Του που θα κοβόταν και του αίματός Του που θα χυνόταν για την εξιλέωση των αμαρτιών μας (δείτε Μαθ. 26/κς' 28). Ο θάνατος του Ιησού ήταν το μοναδικό μέσο του Θεού για τη Λύτρωσή μας από την αμαρτία. Για να μην ξεχάσουμε ότι ο θάνατός Του είναι η προσφορά του Ουρανού για τη σωτηρία μας, ο Ιησούς θέσπισε τη Θεία Κοινωνία και παρήγγειλε να τηρείται μέχρι την επιστροφή Του (Α' Κορ. 11/ια' 24-26). Η δήλωση του Ιησού ότι το αίμα Του είναι, «το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεισιν αμαρτιών» (Μαθ. 26/κς' 28) πρέπει να μείνει στην ενθύμησή μας μέχρι το τέλος του κόσμου. Αγνοώντας και επιλέγοντας οποιοδήποτε άλλο μέσο για σωτηρία είναι σαν να αρνούμαστε τον Θεό και τη μέθοδο που επέλεξε για να μας σώσει. Δύο σημαντικά μαθήματα ξεχωρίζουν: Πρώτον, ότι ο Χριστός πέθανε για μας. Δεύτερον, στην τράπεζα του Κυρίου είμαστε ένα σώμα λόγω του θανάτου Του, μέσω του οποίου ενωθήκαμε. Η θέση μας στην τράπεζα του Κυρίου είναι ως μέλη της λυτρωμένης κοινότητας του Χριστού προσδοκώντας την επιστροφή Του. Μέχρι τότε, η τράπεζα του Κυρίου μας θυμίζει τον σκοπό και την ελπίδα μας.

ΣΚΕΨΗ: Ο Χριστός έδωσε το σώμα και το αίμα Του δίνοντάς μας την υπόσχεση για αιώνια ζωή. Πώς μπορούμε να εξατομικεύσουμε αυτήν την θαυμάσια αλήθεια ώστε να έχουμε συνεχώς ελπίδα και βεβαιότητα;

Περαιτέρω μελέτη:

«Το να φάμε τη σάρκα και να πιούμε το αίμα του Χριστού είναι να Τον δεχθούμε σαν προσωπικό μας σωτήρα, πιστεύοντας ότι συγχωρεί τις αμαρτίες μας και μας τελειοποιεί με τη χάρη Του. Παρατηρώντας την αγάπη Του, εμμένοντας σ' αυτή, πίνοντας απ' αυτή γινόμαστε μέτοχοι της φύσης Του. Ό,τι είναι η τροφή για το σώμα, είναι ο Χριστός για τη ψυχή. Η τροφή δεν μας ωφελεί αν δε τη φάμε, αν δεν αφομοιωθεί στο σώμα μας. Έτσι και ο Χριστός δεν έχει αξία για μας αν δεν Τον γνωρίσουμε σαν προσωπικό μας Σωτήρα. Η θεωρητική μόνο γνώση δεν μας κάνει κανένα καλό. Πρέπει να τραφούμε από Αυτόν, να Τον δεχθούμε στην καρδιά μας, ώστε η ζωή Του να γίνει δική μας ζωή. Η αγάπη Του και η χάρη Του πρέπει να αφομοιωθούν.» Ε. Κουάιτ, Ζ.Χ., σ. 360.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Θυμηθείτε τις περιπτώσεις όπου ο Ιησούς καθάρισε το ναό. Πώς γίνεται να πουλήσουμε την πίστη και την ακεραιότητά μας; Πώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί η θρησκεία για κέρδος, για θέση και καλή φήμη; Τι πρέπει να προσέξουμε ως εκκλησία ώστε να μην πέσουμε στην ίδια απάτη;
2. Ο άθεος συγγραφέας Alex Rosenberg πιστεύει ότι τα πάντα μπορούν να εξηγηθούν με φυσικό τρόπο. Αυτός ο τρόπος φυσικά που δεν περιλαμβάνει τον Θεό, δεν έχει ούτε σκοπό: «Ποιος είναι ο σκοπός του σύμπαντος;» ρωτάει. «Κανείς. Ποιος είναι ο σκοπός όλων όσων γίνονται στο σύμπαν; Κανείς.» Εάν ωστόσο αυτό το δίχως νόημα και σκοπό σύμπαν σας οδηγεί στην κατάθλιψη, ο Rosenberg προειδοποιεί «να προσέχετε την κατάθλιψη». Εφόσον τα συναισθήματά μας, συμπεριλαμβανομένου και της κατάθλιψης, είναι απλώς νευρικές αντιδράσεις, γιατί να είμαστε προσεκτικοί μ' αυτό; Ωστόσο, ο Rosenberg δίνει τη λύση μέσα από τα φάρμακα. «Εάν δεν αισθάνεστε καλά το πρωί... ή τρεις εβδομάδες αργότερα αλλάξτε το φάρμακο που παίρνετε... και αν αυτό δεν σας βοηθήσει, ίσως σας βοηθήσει κάποιο άλλο φάρμακο.» Το απίστευτο είναι ότι εννοούσε αυτά που έλεγε. Εάν έχετε κατάθλιψη ρίξτε το στα φάρμακα. Αντιπαραθέστε αυτήν την άποψη με τον Ιησού Χριστό και το έργο Του στο σταυρό. Πώς η συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία δείχνει ανοικτά την άρνησή μας να δεχτούμε την άποψη του Rosenberg και του αθεϊσμού;